

ФЕСТИВАЛ ПОЕЗИЈЕ ЋИРИЛИЦА
СЛОВО СРПСКОГ ЛИЦА
2017.

**ЗБОРНИК
НАЈБОЉИХ РАДОВА
ДОСТАВЉЕНИХ НА
ДЕВЕТИ КОНКУРС ПОЕЗИЈЕ**

Мало Црниће
2017. године

Издавач:
Библиотека *Србољуб Митић*
Мало Црниће

За издавача:
Данијела Божичковић Радуловић, директор

Уредник:
Јован Д. Петровић

ЋИРИЛИЦА - СЛОВО СРПСКОГ ЛИЦА МАЛО ЦРНИЋЕ, 2017.

Девети конкурс поезије под називом „Ћирилица слово српског лица“ расписан је 01. јула 2017. и био је отворен закључно са 15. септембром 2017. године. Као и претходних година, конкурс је наишао на адекватно прихватање код песника, са свим простора где се говори и пише српским језиком, тако да је и одзив био сразмеран показаном интересовању.

Своје радове, који условима конкурса, ни ове године тематски нису били ограничени, у прописаном року доставило је 108 песника, из Србије, као и из суседних земаља (Хрватска, Република Српска, Црна Гора).

Организатор конкурса поезије и завршне свечаности, замишљеног као Фестивал поезије, је Библиотека *Србољуб Митић*, из Малог Црнића, уз свестрану подршку Скупштини-не општине Мало Црниће.

Конкурс *Ћирилица - слово српског лица* покренут је 2009. године и, у претходних осам година, завршне манифе-стације одржаване су у Великом Поповцу, Бистрици, Пет-ровцу на Млави, а од 2017. године у Малом Црнићу. У досадашњем трајању манифестације, учешће у конкурс у узело је око 2.000 песника, са више од 5.000 песама, из Србије, земаља из окружења, Европе, Аустралије, Азије (Јапан) и Америке. Најуспешније песме се објављују у збор-нику Фестивала.

ОДЛУКА ЖИРИЈА ДЕВЕТОГ КОНКУРСА ПОЕЗИЈЕ "ЋИРИЛИЦА - СЛОВО СРПСКОГ ЛИЦА" Мало Црниће, 2017.

Жири IX Конкурса поезије *Ћирилица - слово српског лица*, 2017, именован од стране директорке Библиотеке *Србољуб Митић*, Мало Црниће, госпође Данијеле Божичковић Радуловић, у саставу: Данило Радојковић, професор књижевности, песник и сликар, председник, Јован Д. Петровић, песник, Иван Ј. Петровић, песник, сви из Петровца на Млави, Зорка Стојановић, библиотекарка, песникиња и Тихана Симонић, проф. књижевности, из

Малог Црнића, на својој седници, одржаној 30.10.2017. године у Малом Црнићу, на основу пегледа приспелих радова 108 песника, донео је следећу одлуку:

Прва награда „Златно слово ћирилице“

Даринка Крунић Бјелица, Обреновац, Песма „Аманет“, шифра „Видарица“,

Друга награда „Сребрно слово ћирилице“

Милан Цимбаљевић, Деспић, Беране, ЦГ, Песма „Молитва“, шифра „Смјерник“

Трећа награда „Бронзано слово ћирилице“

Биљана Мешић Јанковић, Петка, Костолац, Песма „Ветрова успаванка“, шифра „Клеопатра“,

Похвале „Слово ћирилице“

1. **Мирјана Ристић-Стевовић**, Београд, Песма „Животе“, шифра „Невен“,
2. **Славко Вуковић**, Берансело, Беране, ЦГ, Песма „Сањари у путничком стану“, шифра „Благослов“,
3. **Славко Марковић**, Нови Пазар, Песма „Покушај“, шифра „Песник“,
4. **Драган Т. Јовић**, Црљенац, Песма „Печалбар“, шифра „Т-222“,
5. **Милка Стефановић Мими**, Београд, Песма „Вечни камен вере“, шифра: „Светлост“,
6. **Бранислав Вуковић**, Берансело, Беране, ЦГ, Песма: Антисонет“, Шифра: Градац

Добитници **Признања за поетско остварење** (у облику дипломе) и одабрани за учешће на завршној свечаности Фестивала поезије **Ћирилица - слово српског лица, 2017:**

1. **Миодраг Милуновић**, Смед. Паланка, Песма „Писмо браћи“, шифра „Лутачица 038“,
2. **Милијана Мика Голубовић**, Ужице, Песма „Пресветла богородице „Мајко“, шифра“Мајко“
3. **Александар М. Арсенијевић**, Песма „Сунчаност, смртност“ шифра: Смерност“
4. **Тодор Бјелкић**, Ириг, Песма „Знаш ли ти, драгосна моја“, шифра „ННЈ“
5. **Смиљка Јовановић**, Шабац, Песма: „ Магдаленама“, шифра „Трен“

За увршћивање у Зборник Фестивала, жири је одабрао песме 68 песника.

Овом приликом Жири, придружујући се организатору, честита и захваљује се свим учесницима у овом конкурс, за пружену прилику да и сам учини свој допринос манифестацији значајној, како за средину у којој се догађа, такође и за најшири српски поетски простор.

ЖИРИ ФЕСТИВАЛА:

1. Данило Радојковић, предс., с.р.
2. Јован Д. Петровић, члан, с.р.
3. Иван Ј. Петровић, члан, с.р.
4. Зорка Стојановић, члан, с.р.
5. Тихана Симонић, члан, с.р.

Мало Црниће,
30.10.2017. године

ЗАВЈЕШТАЊА СТЕФАНА НЕМАЊЕ ЗАВЈЕШТАЊЕ ЈЕЗИКА

Чувајте, чедо моје мило, језик као земљу. Ријеч се може изгубити као град, као земља, као душа. А шта је народ изгуби ли језик, земљу, душу?

Не узимајте туђу ријеч у своја уста. Узмеш ли туђу ријеч, знај да је ниси освојио, него си себе потуђио. Боље ти је изгубити највећи и најтврђи град своје земље, него најмању и најнезнатнију ријеч свога језика.

Земље и државе не освајају се само мачевима него и језицима. Знај да те је непријатељ онолико освојио и покорио колико ти је ријечи потрао и својих потурио.

Народ који изгуби своје ријечи престаје бити народ.

Постоји, чедо моје, болест која напада језик као зараза тијело. Памтим ја такве заразе и морије језика. Бива то најчешће на рубовима народа, на додирима једног народа са другим, тамо гдје се језик једног народа таре о језик другог народа.

Два народа, мило моје, могу се бити и могу се мирити. Два језика се никада помирити не могу. Два народа могу живјети у највећем миру, али њихови језици могу само ратовати. Кад год се два језика сусретну и измијешају, они су као двије војске у бици на живот и смрт. Док се год у тој бици чује и један и други језик, борба је равноправна, кад почиње да се боље и више чује један од њих, тај ће превладати. Најпослије се чује само један. Битка је завршена. Нестао је један језик, нестао је један народ.

Знај, чедо моје, да та битка између два језика не траје дан-два, као битка међу војскама, нити годину-двије, као рат међу народима, него вијек или два, а то је за језик исто тако мала мјера времена као за човјека трен или два. Зато је, чедо моје, боље изгубити све битке и ратове него изгубити језик. После изгубљеног језика нема народа.

Човјек научи свој језик за годину дана. Не заборавља га док је жив. Народ га не заборавља док постоји. Туђи језик човјек научи исто за годину дана. Толико му је потребно да се одрече свога језика и прихвати туђи. Чедо моје мило, то је та зараза и погибија језика, кад један по

један човјек почиње да се одриче свога језика и прихвати туђи, било што му је то воља било да то мора.

И ја сам, чедо моје, у мојим војнама употребљавао језик као најопасније оружје. Пуштао сам и ја заразе и морије на њихове језике испред мојих полкова. За вријеме опсада и дуго послје тога слао сам чобане, сељане, занатлије и скитнице да преплаве њихове градове и села као слуге, робови, трговци, разбојници, блудници и блуднице. Моји полководци и полкови долазили су на напола освојене земље и градове. Више сам крајева освојио језиком него мачем.

Чувајте се, чедо моје, инојезичника. Дођу непримјетно, не знаш кад и како. Клањају ти и склањају ти се на сваком кораку. И зато што не знају твој језик улагују ти се и умиљавају како то раде пси. Никад им не знаш што ти мисле, нити можеш знати, јер обично шуте. Они први који долазе да извиде како је, дојаве другима, и ето ти их, преко ноћи домиле у непрекидним редовима као мрави кад нађу храну. Једнога дана тако осванеш опкољен гомилом инојезичника са свих страна.

Тада дознајеш касно да нису мутави и да имају језик и пјесме, и своја кола и обичаје. Постају све бучнији и заглушнији. Сада више не моле нити просе, него траже и отимају. А ти остајеш на своме, али у туђој земљи. Нема ти друге него да их тјераш или да бјежиш, што ти се чини могућнијим.

На земљу коју тако освоје инојезичници не треба слати војску. Њихова војска ту долази да узме оно што је језик освојио.

Језик је, чедо моје, тврђи од сваког бедема. Када ти непријатељ провали све бедеме и тврђаве, ти не очајавај, него гледај и слушај шта је са језиком. Ако је језик остао недирнут, не бој се. Пошаљи уходе и трговце нека дубоко зађу по селима и градовима и нека слушају. Тамо гдје одзвања наша ријеч, гдје се још глагоља и гдје се још, као стари златник, обрће наша ријеч, знај, чедо моје, да је то још наша држава без обзира ко у њој влада. Цареви се смјењују, државе пропадају, а језик и народ су ти који остају, па ће се тако освојени дио земље и народа опет кат-тад вратити својој језичкој матици и своме матичном народу.

Запамти, чедо моје, да свако освајање и отцјепљење није толико опасно за народ колико је штетно за нараштај. То може штетити само једном нараштају, а не народу. Народ је, чедо моје, трајнији од нараштаја и од

сваке државе. Кад-тад народ ће се спојити као вода чим пукну бране које га раздвајају. А језик, чедо моје, језик је та вода, увијек иста с обје стране бране, која ће као тиха и моћна сила која брегове рони опет спојити народ у једно отачаство и једну државу.

ЗБОРНИК

Ћирилица -
Слово Српског Лица
2017.

Награде, признања

Прва награда *ЗЛАТНО СЛОВО ЋИРИЛИЦЕ*

Даринка Крунић Бјелица, Обреновац

Шифра: *Видарица*

АМАНЕТ

Да ми је
да поново
млада јасика
будем,
па да те сретнем
у некој
озорини топличкој
и да се
препознамо
у сјајумог родног
белокаменичког
неба,
да укротимо
ветрове модре
који
уз Растовницу
језде,
да дотакнемо
звезде
које се над
Топлицом љубе...
Ока ми мога
победила бих
свој први стид
и сачекала те...
ту негде
у присојима,
па макар ми
последње било.

Друга наград *СРЕБРНО СЛОВО ЋИРИЛИЦЕ*

Милан Цимбаљевић, Деспић, Беране

Шифра: *Смјерник*

МОЛИТВА

У порти Љевишке свете, сретох Милицу,
усамљено српско слово, стасало дијете.

Од тог молитвеног јутра
стихују, у мени, срца и чела жишке.

Схватих те очи, чело, лице,
младице стас, сигурни глас:
јутрима ћу отворати прозоре,
ослушкивати олуке како зборе,
разиграваћу моју собу, колијевку,
дуд и двориште, голубарник и љуљашку,
наше игралиште...

Молитвено се, Милица, к свјетлости отима;
молитвом срца радости чува.

А мене жар срца разгори, милином обузме
купинасти младеж изнад крила ока,
заруђела ттљива ранка,
јагода растреситог јагодњака,
огрлица сочних боровница.

Очас ме жар чела опомене, у чвор свеже, згасне,
Брзоплети кликтај јутра, ковитлац пјесме нејасне.

А она се у мени трајно, јагодасто румени,
Ућириличих изазов, у молитви, читко, увјерљиво,
иако све је, једино,
оку небеском видљиво

Трећа награда *БРОНЗАНО СЛОВО ЋИРИЛИЦЕ*

Биљана Меших Јанковић, с. Петка, Костолац

Шифра: *Клеопатра*

ВЕТРОВА УСПАВАНКА

Сакапљала сам
Бисере ветрових уздаха
Да закрпим поцепане зенице.
Везла сам завесу
од паучине месечевих зрака
Да превијем ране времену.
Ткала сам боје дуге
Да заварам сузе
И окретала...
Окретала други образ,
А он ми није дат.
Дате су ми другачије очи,
Са поцепаним зеницама,
Као понори душе.
Очи које виде невидљиво.
Знају сакривено,
Које су изнад речи.
Дубоки понори
Што у поноре пониру
И плачу у немоћи.
Сакупљала сам
Бисере ветрових уздаха
Да закрпим поцепане зенице,
А они направише
Ветрову успаванку
На вратима моје душе.

Похвале *СЛОВО ЋИРИЛИЦЕ*

Мирјана Ристић Стевовић, Београд

Шифра: *Невен*

ЖИВОТЕ

Све нам је тиша труба у строју.

И све јача жудна музика тела

у загрљају.

У срцу средогруђа,

у нашим душама,

срца су нам као једно.

Сву ноћ и васцели дан

да се не одвојимо.

Неми,

у сузи бола

и у капи радости настајања.

САЊАРИ У ПУТНИЧКОМ СТАНУ
(Вољеној у свитање)

Вјетри нас дурашни носе
у дражи недоспјешне,
к једином крају - бескрају
Куд ми то односиш снове,
плаха заводнице горја,
пловидбо острашћена
брода ког вали лове,
и воле ко вео
тај лик ти неувео...
Као воде тихострујне
ил! малотрајни звуци,
непребориме риме
низ омар зароморе.
Одољен, о, доље,
сред доље не одоље...
Сном неусипним то слови слаткопојно
слово слаткопојних,
пјетлова младораслих многогласје...
Ко лудост истрајава.
Цвијет ме болано рани у свитање...
О, трептај тај - трај...сјај...рај...
Тајанство жуд ми слуги...
Тај тренут у пренућу...
Ходећи путем од себе према себи,
ми смо циљ будућих догађаја,
зближене тачке на хоризонту,
што их даљина спаја.
Блискост је најдуже путовање
између два бескраја,
љубави недосањана.
Будни су само сањари
у путничком стану своме.

Славко Марковић, Нови Пазар

Шифра: *Песник*

ПОКУШАЈ КАО РЕКА

Уживоту кад залуташ,
демони воде и ватре
гутаће каменчиће
које бацаш за собом,
рушиће мостове.

Само рука које те воли
на прави пут одвешће те.
На брду,
 где си дотакао сунце,
пут води у сан.

Уживоту кад залуташ
покушај као река
 – од извора!

ПЕЧАЛБАР

Син ми отишао у печалбу
круни живот испод
туђе стреје
сели своје тиће
од гнезда до гнезда
пије црну тугу за боље дане
аргатује своју младост
као да је узео на позајмицу

На кући ми трули темељ
разјапили ми се зидови
срушио ми се кров
на срце ми стално капље јед
дан мерим од јутра до вечери
без очију
а ноћ ко гладну годину
скраћујем
од прозора до прозора

Сан ми се разлива у мору
док ноћу разуларена тишина
лудује мојим сокацима
а дању ми пуста поља
говоре јадиковку
нигде човека
осим пуног гробља
на крају села

Син ми отишао у печалбу
и комшијин син
и син сина комшије
а ми смо остали да грбавимо
да отимамо атаре од шибљака
да побијамо колац на међама
од паса луталица
и од сумњивих трговаца

Знам ја како ћу
разапећу мој православни крст
уплашићу гадну смрт
али не знам
не знам
коме колевку да оставим

Милка Стефановић Мими, Београд

Шифра: *Светлост*

ВЕЧНИ КАМЕН ВЕРЕ

Манастиру Витовница

Сведок истине - вечни камен вере
што „ манастиру за обграду служи“,
да светлост очува изнад сваке мере,
кроз време вечан, светлом се окружи.

Безбожници крвљу заливаше вазда
и рушише олтар и Божје ти лице.
И све што Божјим делом се сазда.
Не поштедеше ни чедоноснице.

Ти стално побожан ћутиш на међи
на темељу од прадедовске кости.
Лепотом окренут грлиш сав свет смеђи
и тражиш да Бог, свако зло опрости.

Звук фруле као да вечно запоседа
стиснуто време у крстовном году.
Охристовљен народ истребити не да.
Замости тобом, Витовницу воду.

Господ Саваот у царству тишине
подстиче бесмртан пламен и порекло.
Будно срце Оца Тадеја просине
у апостолском предању протекло.

Бранислав М. Вуковић, Берансело, Беране, ЦГ
Шифра: *Градац*

АНТИСОНЕТ О ПОЕЗИЈИ

Поезија је блистава голема лука
у коју с времена на вријеме уплове
Бродови бајни са сидром од звука

Визије носећ', грозничаве снове;
Укотвљени, ту ће вјекове да броје
Показујућ' раскош и богатство своје.

Прометеји горди што су ланцем смрти
Везани, као дубови у дну дола,
Стварали их у самоћи, упорни и шкрти,
Не би л' одагнали макар зрно бола.

Данас, омамљени, не нашавши лијек
За душу, томе светилишту древном
Враћамо се празни, и несхваћени, тек
Да нас подсјети на нешто изгубљено.

ПРИЗНАЊЕ ЗА ПОЕТСКО ОСТВАРЕЊЕ

Миљана Мика Голубовић, Ужице

Шифра: *Мајко*

МАЈКО, ПРЕСВЕТА БОГОРОДИЦЕ

Твоје су очи, светлосту ноћи
и одсјај високе моћи.
Поглед до демијурга.
Будна сам и пуна жудње.
Туђинацу својој земљи.
Твој дах допире до мене
и душа спутава немогуће наде.
Твоје су речи присне мом срцу.
О, велики други свете,
Мајко, и вечита светлост моја.
Ко сам ја заправо?
Неуснула пројекција, мамурног јутра.
Неспокојна сам, жудим за далеким стварима.
Заборављам, заборављам да немам крила.
Да сам прикована за ово парче земље.
Ноћ је предебела, без сна.
Можда се сан примакао да ме покрије,
а ја лежим са очима просутим по твојој руци.
Ни очи ни рука немају крај, ал имају моћ.
Блудим и сањам Твоје ивице ока,
врхове прстију и капљем, капљем,
тако у бескрају- мајко, мајко
пресвета Богородице!

Миодраг Милуновић, Смедеревска Паланка

Шифра: *Луталица 038*

ПИСМО БРАЋИ

*Милогорцима, на дан признавања
лажне државе "Косово"*

Ђе су браћа, ђе је Српско племе.
Ђе тавори ордење и сабље.
Ко утули свећу православља
у зло доба, а у време бабље.

Ђе нестале силних перјаника.
Ђе су вуци што негда бејашу
и што стада измећарска соја
вазда, љуто држаше у страху

Муче гусле. Сатрула гудала.
Пуста гувна месечином броде.
Згасла луча. Утрнули свици.
Не виде се Јутра од "слободе".

Зли је вакат за зле ускрснуће.
Свака ђфска иште своје лице.
Пред распетом кућом Лазаревом
селама се нове потурице.

У некрста сада браћу траже.
Исти ишту иста поглавара.
Распопови са лажних олтара
благосиљу новог господара.

С родослова откинута грана
сатрулела у прашину паде
пред дворове, испод љута крша,
Ђе је негда столовао Раде.

Пред владиком ко ће и су чим ће.
ко сме књазу погледат' у очи?
Има л' кога ко ће са барјаком
горским венцем ка Ловћену поћи?

Муче гусле, муче цефердари.
Ће су чојства и јунаштва творци?
Ко уруши кулу светосавља?
Ће несташе „силни“ Црногорци?

Грдно доба, васколиким светом,
знак нечастив у темељ утиру.
У облаке избегни од срама,
Црна Горо, Српски манастиру.

Александар М. Арсенијевић, Београд

Шифра: *Смерност*

СУНЧАНОСТ, СМРТНОСТ

Светлошћу зимском осунчан зид је
мог срца: беструдно, даром свештедрим
свише, не дамарнувши, изнутра
згрејава ми се каменосрдност.

Крв ми се проседа сунча ћилибарски,
безгласно, смерно, како и приличи
смртнику дишућем, жалошћу погруженом
у тљеност и надвременост, истовремено.

Не мичући се, мрављој сам свекретности
пут безмолван, безбедан. И бубамарама –
мирно сунчалиште. Не помера се,
како камену топлом и доликује.

Светлосну милост упија смртничка
окрутност моја. *Lento, lento...* У дневну
лампу промећем се. Красно је сунчати се
пред смрт, а свако је сунчање –
предсмртно ваистину, као и сваки дах.

Смртност је параклис светлосеновити,
пун огледала, призрака, фосфоресценције
где нас походе михољски знаци, с фреске
златосушност, фотонски дашци, и милоштом
сунчаном исцељује се напрсла цигла,
пикавац срца, сасушен зрикавац.

Стећак сам прозирни у viseћем врту
мелодском: сазерцавам сан – непостојеће
већ време, јер нема више ни смртног мене,
ни свештеночаска мог надсмртног. Ничег,
сем ове стихире у којој прикосну ме се з
лато што сенку не баца, а кам се не померих.
И, сунчан, што бих?

Тодор Бјелкић, Ириг

Шифра: *ННЈ*

ЗНАШ ЛИ ТИ, ДРАГОСНА МОЈА

(Посвећено ННЈ)

Знаш ли ти, драгосна моја,
да се од љубви не бежи?
Бег ће је претворити у мученика,
тако ћеш од ње створити клетву.

Знаш ли ти, драгосна моја,
да све је записано у времену,
у облацима космоса,
и да је све родила љубав?

Знаш ли ти, драгосна моја,
да и ово питање значи љубав?
И да је љубав увек питање,
као гледање, као дисање?

Знаш ли ти, драгосна моја,
да љубав можеш убити,
згазити јој нежно семење,
једном речју, једним погледом?

Знаш ли ти, драгосна моја,
да љубав нема очи?
И да овако слеповид
за тобом (п)лутам светом?

Смиљка Јовановић, Шабач

Шифра: *Трен*

МАГДАЛЕНАМА

У олтар,
да ниси пошла!

Крвоточна, светињу наруши.
Прљава, Богу дужна оста.

Да ли Господ то забрањује?
Или ви, људи у Христу?
Закона, створили сте листу.

Блудном ме ваше око види!
Пред Богом, ко ће да се постиди?

Хват Ти Боже, нисам жена.
У греху огрезла душа је њена

Господе, Господе, за тобом ћу без страха!

Љубављу вапе, Равноапостолна Нина,
Света Марија Египћанка.
Ти си, ти си Марија из Магдале!

И волим Христа.

Преступница си!
Твојих грехова дуга је листа.

Ти прљаш лице Господа чиста!

Недостојна, нећеш у царство где душа блиста!

Не бој се кћери.

Ко је без греха, камен на њу нека баци.

Чујеш ли, чујеш ли љубав Христову?
По земљи пише, можда име твоје.
Нико не види, душе се боје.

Одабране песме

Биљана Грашин, Меленци

Шифра: *Магле јесење*

ЂУРИНО НЕБО

Изнад расцветалог Баната
жуте пшенице, кукуруза и блата,
растопљеног грумена злата,
велики, црни Ђурин шешир лети
и бледожуте траке снова исијава,
не да запрети или, слети,
већ, као да обешењачки каже,
да никакве небеске страже
спутати њега не могу,
да и крајичком једнога ока,
погледом доле, одозго с неба,
потражи отиске босих ногу,
када је с комадом, машћу,
намазаног, хлеба,
трчкао с осталом децом по пољу,
подизао облаке прашине с пута,
ходом, којим се и машта и лута.

Сећањем да се врати
преко небеске пруге
у оне детиње дане,
када је прилепљен з
а коњске гриве дуге,
прелетао кроз магле јесење сиве,
тек обране далеке њиве.

Јер, више ни циповка
 банацког 'леба
не затвара капак, отшкринутог,
 Ђуриног неба.

Борисав Бора Благојевић, Туприја

Шифра: *Бан Моравски*

БУДИ ПЕСНИК

Буди песник и...
Погледај где и ко сунце скрива
Од славуја песму прихвати у руци
Исплачи речи када су у грлу
Удави рибу када споро плива
Пожури брод безименој луци
И понекад заусте коју псовку врлу

На погребу суза осмехом заврши
Никад рањив не иди у сутра
Имај данас у перу и челу
Буди мужјак у постељи сврши
Љуби само у маглена јутра
Буди сликар а сликај је белу

Буди песник и...
Не памти много кад те други лаже
Састављај љубав из безброј комада
Ореол славе нека те не хвата
Увек слушај шта ти срце каже
Дубоко укопан увек си громада
Златан ланац носи ради ручног сата

Сврати сузе из срца на лице
Што у себи немаш потражи на друму
Не буди никад затворен у стаклу
Велика имена не стављај у шпице
Посвети песме каквом гордом хуму
И чекај да сумње изгоре у паклу
Буди песник...
Све гледај одозго или с неког крова
Искуј своју кичму од среће и бола
Сликај туђе сене када не примете
Мајсторски окали и речи и слова
Нека ти се нађе увек главна рола
Увреди их често нека те се сете

И сачувај срећу увек око лица
Имај приче за у друштво жена
Реч у грлу нека ти се злати
И нека ти с длана пева булбул птица
Ко зна каква долазе времена
Буди песник песма нек те прати

Балша Рајчевић, Београд

Шифра: *Осмех*

МИСЛИО САМ И ВЕРОВАО

Мислио сам, веровао и погрешио
да су кошнице увек медоносне,
мислио сам, веровао и погрешио
да су посвете љубави плодоносне.

Мислио сам, веровао и погрешио,
због луде вере доживео бол и јад,
ал, много о животу још нисам знао
јер сам тада ја био наиван и млад.

Мислио сам, веровао да су путеви
на које кренух због жудне младости
да су места пуна светлости и радости
и безбедна јер их чувају наши очеви.

Мислио сам веровао и погрешио,
у младалачкој вери сам и испаштао,
и сад кад стекох старост и сазнање
немам времена за наду и путовање.

Братислав Бато Јевтовић, Чачак

Шифра: Ж

ПЕСМА О ЋИРИЛИЧНОМ ПИСМУ

Безусловно, ћирилици држим страну
Ма писмена била плаветна, врана, или
Румена, чак и браон као кестен
Свраке, или крѣје, можда јато ластва

У раздраганоме лѣту и зраку, та слова
Нашкрабана, или трукована помно
Уистину, неважно је мени јесу ли поп-

Ут брадатих игумана, трбатих као
Гравидне жене, или постриженик јесте
Гле, неки, ћосав и вит, или су

Облаци и облачци, слични бошчама, о
Са ћирилицом у прстима сам заголиц-
Ао првопољубљену обрву на

Шипарици, облину и шумицу на
Жени, та љубна писмена л и љ извлачи-
Ла су бајне излучевине из надошлога и

Блуднога мене, са сваким к, већма
И највећма у петнаестој својој, бивао
Сам све већи и већи, краљеви у шпиллов-

Има карата браде и увојке имаћаху од
Дугих, писаних словаца в и ђ, и ниједна
Властита стаменост и чврстина није ми

Полазила за руком без словнога двојца
Ст, ниједна живописност живота без ж
Као ни вежбања ова или она, а и тежње

У њивама, тежака (на пример, жетва те
Жетеоци на жежелици, а најсличитеје
У браном пољу, широк свежањ шаше)

Сјајно писмено с, једна мени светлосна
Трепушка у гледу, светлило у освету и
У сунчевини са зреника, или у житном
Класу, у одсјају с листа, или вала воде

16. августа 2017. године

Будимир Ракић, Нови Београд

Шифра: *Пламен*

УСТАНИ, КРАЉУ...

Помози нам, Свети краљу,
Ти знаш кол'ко боли тама,
Кад издаја дугом оштрицом мача
Бескрајну светлост у снопове слама.

Помози нам, Стефане Свети,
Дечанским прозором небеса отвори
Да Срби адски мрак презру,
И нађу спасење у Христовој зори...

Пошаљи лава-орла ил' лавицу
Што је на улаз светиње стала,
Да постане чувар домова наших,
Нек сиђе с мермерног храмовског портала!

Расутој пастви у пустопољу
Голубицом белом Светог духа јави,
Јагње Господње с ореолом златним
Залуталом стаду реч твоју нек слави!

Устани, Краљу, чудо нам донеси
Као што си некад, у времена давна...
Постасмо, Свети, Тебе недостојни,
Твојих дела и Твога страдања...

Са зидова храма истина вечна
Вавилонска кула, језика триста,
Мач слова Божијег у Христовим рукама,
На постољу славе, часни крст што листа...

Помози, Краљу, вид нам подари
Свети Николај као што је теби,
Кандилом Дечана пут нам осветли
Да Срби опет сагрешили не би!

Молимо ти се дечанским монахом
Над књигом заклетви на верност Богу,
Помози да вид Србима се врати...
У очи да ти опет погледати могу...

25.јун 2017.

Владан Ристић, Крушевац

Шифра: *Лазарев штитоноша*

ХИЉАДУ И ТРИСТА КАПЛАРА

Један сам од оних утихнутих давно,
Сањар кога вали Колубаре буде, Ј
едан сам од оних што стајашу славно...
Замирише барут северци док студе...

Опроштено све је, распламсале зоре,
Сузе што их крију киша и срамота,
Опроштено све је, хоризонти горе
Страшније од смрти, живље од живота.

Један сам од оних Атласа давнина,
Пред огањ, пред челик подметао плећа,
Не окусих Епир маслина и вина...
Угашени пламен тек засјалих свећа...

Опроштено све је, и мук након крика,
Раздањене ноћи сред дремежа сненог,
Опроштено све је, јецај рањеника,
Лица иза сваког гроба безименог.

Један сам од гордих бедема слободе,
Не проклињем судбу - довољно је клета,
Један сам од оних што слепо их воде
Бајке што се пишу врхом бајонета.

Опроштено све је, хумке и опела,
На године наше векови нек слете,
Опроштено све је, и крв наша врела...
Под маском војника скривало се дете.

Један сам од оних утихнутих давно,
Сањар кога вали Колубаре буде,
Један сам од оних што падоше славно...
Замирише тамјан северци док студе...

Влада Илић Тушаковић, Јагодина

Шифра: *ЈА-017*

БЕЛА ПТИЦА

Кроз отворен прозор звезде самице вире
Као врежари шире се сенке по љубичастом сумраку

Нас двоје мирно и упорно збирамо мисли
Помало слане и горке, сановите и брижне
Досневамо, лековитим речима затварамо круг
Као две ослоњене травке, на некој рајској пољани

Јутрос, у кућици преко пута наше, обраслој бршљаном
У паперјастој белини дана преболан песник
Дише задње залогаје врелог ваздуха, граби снагу из жеље:
–Отворите прозор, долетеће ми на груди Бела птица...

Бела птица из његове прве књиге спустила се у трену
Одлепшали, у неки плави недоречен стих

Остала празнина која стално тражи да буде испуњена.

Измичу дани, све раније певају петли, слој заборава
Као дим по земљи се краде...Завлада ли студ,
Губи се траг, као све што је прошло, што се хабало,
Изгубило чврстину и сјај...

У текућем монологу без питања, загонетка је у току мисли,
У сукобу утисака, стварним сликама с Белим птицама...

Оно што ме понекад мења, топи, оставља физички траг
Уствари је обичан бели неисписани папир –
Бела птица

Градимиr Обрадовић, Јагодина

Шифра: *Доме мој*

ДОМЕ МОЈ СТАРИ

Моји преци селили се због стада
и турског зулума:
од реке до реке,
од шуме до шуме,
од брда до брда.

За ноћ никне или нестане
колиба,
сламењача,
заплотњача,
чакмара.

Дрвене греде повезане талпама,
напуњене блатом - блатара,
двоја врата на супротним странама,
да би се побегло од зулумћара.
На средини огњиште,
без димњака и тавана.

Леса од прућа изнад верига,
да се суши месо и мокра одећа.

У једном углу за спавање слама,
у другом округла софра, трношци,
у трећем сва резервна храна.

У дну плетена леса
одваја кутак за малу јагњад,
да се не смрзну од зиме,
поред огњишта гарава деца
ваде печени кромпир из пепела.

Таква је била наша оцаклија стара,
ућертена шиндриним кровом,
у њој се спавало на слами
са стадом и страхом,
из једне панице јело
и живело срећно ако је мирно
освануло јутро бело.

Драгица Обрадовић, Јагодина

Шифра: *Бреза*

РАСТАНАК

*„Кишо без лиића, без речи, само: Кишо!
Нека сунца све сузе у моме телу осуше:
Ја нисам у даљине без твога лика отишо
Зашто га тихо кише у души бришу и руше?*

(Стеван Раичковић: *Киша*)

Сусрет наш оног кишног дана остави траг у нама,
У свакој капи кише налазим ока твоја два,
Руке усамљене у даљину пружам теби сада.
Да ли си и ти сама, док киша са мог длана пада?
Рећи праву реч онда „а ја сам без ње отишо,
Кишо без лиића, без речи, само кишо: Кишо!

Облаци густе, магла прекрила, око мене мрак,
Да ли ћемо се срести, питам се, док киша пада?
Или је за нас двоје заувек изгубљена нада.
У овој тами очи ми траже однекуд сунчев зрак.
Када си отишла, оног дана остадох без душе,
Нека сунца све сузе у моме телу осуше.

Твоју косу тражим у влатима трава, у лету.
Руке су усамљене, мирне, даљине непрозирне,
Нема топлог зрака, ни јужњака да ме додирне.
Лик твој тражим међу биљкама и ружином цвету,
У ливади росној међ' капима кише, о кишо!
Ја нисам у даљине без твога лика отишо.

Носим твој лик иако киша на моме длану расте,
Киши, заборава, дал' им се препуштамо сада?
Па нам у срцу и души пустош и чемер влада.
Насмеј се из даљине и долети попут ласте
И нека се све сузе на моме длану осуше,
Зашто га тихо кише у души бришу и руше?

Драгиша Ераковић, Ниш

Шифра: *Аманет*

ИЗБЕГЛИЦЕ

Ешалони људи лутају
Растављени од земље и породице
Апатриди постају
Криви нису
Отимају им немани све
Векове затиру
Истину нико никада
Ћутањем није закопао
Друмови одјекују корацима
Расејани место под
Сунцем траже
Алегорија живота не помаже
Галиматијас упорно траје
Између дана и ноћи
Шапат туге провејава
А нада је негде далеко

Драгана Госте, Велика Плана

Шифра: *Марија*

РАЂАЊЕ У ГОЛГОТИ

Рађањем
одише чистота
миром старог дуба
кад јутро буде птице
теку реке ка ушћу ,
небески свод мирује
дечји жамор
осуђен на голготу

Пред силом олујне моћи
нејаки се у бездан слију
жеља пред снагом клечи
одабир чека вреба
отворене двери васељене
обликују ум у трен
мисао ојача вољу
оживи да сам а нисам

корачају осмехом
животу покорни
ново рађање
одише чистотом

Драгица Драга Грбић, Вишеград, РС

Шифра: *Љубав*

ГОЛУБОВИ СРЦА

Баки Ани Поповић

Свако вече
Мливо кваси
Хљоб закувава
Бака моја
Кад зафали воде
Сузе дода
Па мијеси тврдо
Хљобове
Као брегове
Рукама од жила
Душу хљобу умјесила

У наћвама
Окреће преврће
Кришке топле црне
То наће
Хљобно зрне
Класове отресају
За будуће домаћине
Из земље што ничу
Руке тврде њихове

Прекрсти се бака
Ћирилично
Па азбучним редом
Пребишће мисли

Прозове голубове срца
Усне Андријине
Очи Бошкове
Руке Вељкове

Бишће бака по свуноћ
Док нимет расте
Ћирилицу понови сто пута
Да не залута
Мисао
У адете туђе
Што нам кућу
Опколише
Што нам кућу
Опустише

Ђурица Ђура Крстин, Ковачица

Шифра: *Јадар, 13.09.*

ИСПРЕД МАНАСТИРА ТРОНОШЕ

Вуче, како Ти из Јадра питомине
из времена јаничара и црних ноћи испод Цера,
Влашића и хладне Дрине
да из гусала извучеш најдебљу српску нит
и штакама да се винеш у престол Хазара
док су у Србији одсецале главе
и српске синове набијали на колац.

Све што си о свом народу знао
певали су слепи гуслари
јер су слепи боље видели живот своје браће
и путеве којим ћемо гацати напред Стражиловом
и Авалом чувајући Зорњачу као зенице на Космају.
Копаонику и даље на југу.

О, Вуче! Твој црни хлеб из Троноше, Карловаца,
Беча и Цетиња, још је наша храна
из Мале прстонародне пјеснарице, Речника,
Буквара, Новог завјета и јуначких песама,
која је Ћирилицу дигла до научног венца.
Сад си у Београду почастован, као и у Бечу или Лондону,
али још скупљаш у марамици оно мало својих слова,
као наоре из цркве, за Бранка, Његоша и Змаја
и за све нас који на Твом олтару упорно чувају
Твоје Јеванђеље Ћирилице, јер их је и од нас све мање
па их нема, ни за дитирамбе, ни за елгије.

Коме Милошу ћеш писати за помоћ!?
Којој царевини и иној влади! За помоћ гладних уста твоје
деце
за књиге које чекају штампање
на српској Ћирилици!?

Тебе призивам, голема Србендо,
са опасним шкргутом празних устију
на вратима Троноше са великом надом
и дугом молитвом.

Емилија Живојиновић, Крагујевац
шифра: *Нуклеус*

ЗВОН БЛАГИХ ВЕСТИ

кроз мене пролазе
светови
нествар бивања
предели непођени
ликови разни
развремењени
дублети слика
из подсвести
једино одговорне
за порекло сна

кроз мене пролазе
године
засори лутања и
скуствени
све нулте тачке у
које се враћам
домакла циљу
и преобрат мена
воље трагача
за труд чињени

кроз мене пролазе
здравослови
повратку светлости
из ноћног засада
звон благих вести
сваког новог дана
лепота титраја
струне времена
усхитом љубави
животу слана

Животије Поповић Поп, Скорица

Шифра: *Симон Крагуј*

ПАШЧАД

Лајање шесто - Сугреби

Клони се сугреба гребаних по врвинама
којима врве авети суморне прошлости,
бацаних о уштап на запуштеним старопутинама,
запретаних у прабини странпутица.

Зле су и сугребице скотних кучки
које ће окуцити окот скотски
коллко и греб излајаних старих сковли
што се потуцају између плавих салона и црвених фењера на
небу.

Зли су и сугребчићи које жврљају псићи
изгубљени по булеварима сумрака источно од раја.
Љути су до најљуће подљуће, пришт на пупку времена,
нагојени сугреби моћних псина из сенке.

Кад згазиш сугреб може да те засврби
где никад раније сврбело није,
можеш да се чешеш где те не сврби, до пашчије воље,
док се не расплинеш у вртлогу космичких маглина.
Можеш да плуташ по океану неспокоја
од подводних хриди до пустог острвља
да ти се не назире зора, не чује друга обала.
Помути ти се јуче и јеси под небеси,
па не знаш да си, ни рашта си,
ни куда идеш у недоглед, ни кад се враћаш у невреме!

Да се рашчине сугребне чини
не чини алев конач ни прљави плес волшебног жреца
већ кроз сплет брезовог грања слап свитаца младог месеца.
Расплину се сугребине кад говориш топле речи,
вида и лечи кад се делиш, кад расклопиш клопке двери
у слободу да одјуре дивље звери,
кад опростиш јесте било и јуче
па из дивље реке по цену живота
спасиш непрогледало, кудраво куче
које ће, чим очи отвори, да те лаје.

Иван Гаћина, Задар, Хрватска

Шифра: *Златни принц*

ОБЕЋАНА ЗЕМЉА

Пловни као Дунав у венама теку
прадедовска слава, вера и слобода,
ко отровно трње Срби мачем секу
земаљске препреке небескога рода.

Кроз вихоре битки где армија иде
бојовници храбри трули коров газе,
отаџбину златну и кроз маглу виде
испирући крвцом заметене стазе.

Задрхти ли рука разбуде се снови,
у даљини слика Краљевића Марка
ко икона света плавим небом плови
док се Свети Сава моли из шумарка.

Из косовског гроба устају хероји,
снагом Божје воље расте ова чета,
уз Лазара кнеза војсковођа броји
најмоћнију војску, понос целог света.

Распламтелим духом племенита раскош
записује причу коју ветри носе,
на путу до славе као некад Милош
православним крстом турски месец косе.

Анђели серафи борбу благосливљу,
према братском хору лети српска вила,
небеса не памте још легију живљу,
сад орао бели шири снажна крила.

Сјаји опет Бањска Страхињића Бана,
процвао је Прилеп Краљевића Марка,
нестале су ране од Видова дана,
обећана земља није била варка.

Слободна је раја од отровне змије
која лежи мртва крај косовског гроба,
у староме Скопљу цар се Душан смије,
на српскоме југу више нема роба.

Јован Н. Бундало, Београд

Шифра: *Симеон*

КАД ТРУБА ПОЗОВЕ

Шта вреди дану плаветнило неба
када под њим труба позива у бој
и коме то цвркут славуја треба
када је мајчин лелек уз лелек мој.

Род смо кад истог човека жалимо
тада су нам душе заједно рушне,
кад скупа несрећу, срећом калимо
тад тупимо снагу клетве бездушне

Шта вреди мајчин лелек на опелу
и пешкир везени над свежом раком,
када војник почива у туђем селу,
неумивен мајчином сузом млаком.

Како дозвати младића пре трубе
када сунце заклања облак сиви,
како побећи из стварности грубе
како помоћи младости да живи?

Борим се песмом против ратова,
у све ћу за љубав и мир дати.
Хоћу да слушам песму сватова.
У рат би требало старце слати.

Тада ће мање жртава бити,
минуле ратове старине памте,
не гину лудо и знају се крити.
У младој крви три огња пламте,

Шта вреди девојчету да се нада
да ће јој јутро остварити снове,
када је далеко гроб њеног јада,
јер је морао труби да се одазове.

Јасна Милановић, Сремска Митровица

Шифра: *Ћирило*

МОЛИТВА ЗА ЋИРИЛИЧНА СЛОВА

Ако изгубимо икада
Благо језика прадедова,
Вриснуће очајем нада
Гласом туђих редова.
Дан ће да стамни без снова.

Ћаковање биће узалуд.
Ево нас стиже клетва:
Живоме буквару суд!
Завету црна жетва.
Иметак нам слова сетва.

Јунацима палим. опело.
Књиге, во вјеки вјекова...
Лепота Анђела белог.
Љубав Девојке са Косова.
Молитва за ћирилична слова.

Нека остане туђинцу туђе.
Његошев Вијенац нас лечи.
Отечество. Оружје. Оруђе.
Писмена наша и речи.
Родољубље, да раскол спречи.

Сажима на славјанској страни
Тројеручица чиста.
Ћирилово Ћ на рани.
Васкрс у славу Христа
Фрулом и песмом да олиста.

Хлебом и словима храни храст
Црнојевића Ријеку петсто лета...
Човеку, док брани част,
Целатова рука ханџар шета
Шаром светосавског бадњак-дрвета...

Љиљана Милосављевић, Смедеревска Паланка

Шифра: *Аријадна*

МОЈЕ ЛЕПЕ РУКЕ

у дому за старе борави
са многима мајка моја

заједно нисмо могле више
нисмо се често разумеле
да светове помиримо
дане и ноћи упаримо

што нисам могла још мало
данима се тужна питам

кад јој у посету одем
опроштај ми увек даје
ништа јој не тражим само
у своме свету да потраје

на расанку ми сетно рече
лепе моје руке и заспа

благо мени што децу
и много својих имам
чујем како тихо прича
сенка њена у очима

сви њени са мном одоше
великим послом неким

Љубомир О. Вујовић, Београд

Шифра: *Дажд*

ТРАЖИМ РЕЧИ

*Немоћне су речи док их песми нудим
Да испишу строфе најлепше на свету
Са њима да сневам, уз њу да се будим
Јер стварност је опело нестварном лету*

Не желим да певам о оном што беше
И што ваздан жуди стихом да затиња
Не трагам за римом да ме строфе теше
Не призивам дажд да сузама ромиња

Не молим се небу да прошло оживи
Не зазивам одсјај љубавног албеда
Ал блистају њеном још увек се дивим
Спрам минулих дана сва радост је бледа

Уздах света сенки кришом се привуче
Опија сликама отхујалог лета
Док сећања давна топли спокој луче
Измаглицом збиље прелива ме сета

Не желим песмом лепоту да оголим
Не желим да певам о оном што беше
Не желим да тугујем док стихом волим
Само тражим речи да јој се насмеше

Љубисав Грујић Груја, Пожаревац

Шифра: ГРУ09005-17"

БАБА КОНИНА ВОДЕНИЦА

постхумно мојој баба КОНИ

Из дворишта тога не певају петли,
Пред вратима старим ни мачор не дрема.
Ту ни један прозор одавно не светли –
у тој празној кући сада никог нема!

Из трошног димњака давно се не пуши,
Чак ни ласте више на њега не слећу.
Иструлеле греде, стари кош се руши –
ни пацови више туда се не крећу!

Покрај куће некад поток жуборио,
ни он зуб времена издржао није.
Воденица над њим Ја мали сам био –
воденица моје бабе Иконије !

Беше то воденица једина у крају,
породице многе тада је хранила.
Тек сељаци стари ње још се сећају –
баба Кона због ње позната је била!

Најслађе је брашно баба Кона млела,
И црно и бело као њено лице.
Народ долазио из околних села –
да сласти испроба из те воденице!

Сестра и ја тад бејасмо мали,
Ал време сећања избрисати неће.
Са брашном се ко с песком играли
- тоћак воденице беше точак среће!

Љиљана Поповић, Књажевац

Шифра: *Одроз 63*

СТОЈИ јој да буде ПЕСМА

Стоји јој да буде песма у ритму трајања.
Јер има душу и осећаје префињених нити.
Кад лирском смиреношћу гаси мрак
и отвара светлост
по животним улицама тражења.
И боји изложбени простор стварања
свежином уметничког карактера.
Са преливом садашњег тренутка.

Стоји јој да буде песма
по лепоти хода изражајних мисли и речи.
На песмалишту стилске привлачности
и раскоши казивања.
Док њише заводљивим стиховима својим
разливајући блискост покретом љубави.
И носи исконску снагу из времена почетка.
Залажењем у истину и драж песничког поретка .

Стоји јој.
Јер гаји посебност
у разноимену тематског безграничја.
И идејни неисцрп из свеобухвата тока ствари.
На зборном месту поетске мислености.
Са поруком оживотворења.

Јер је исписана
на дубоком изрезу стваралачке носивости.
Лирским заносом из духовне расположивости.
И Божјом изговореношћу из јеванђељских
поглавља.
Кад песма постаје живот.

Милко Стојковић, Смедеревска Паланка

Шифра: *Четвртак*

БРАЗДА

Отац мој устао пре зоре,
док по дворишту тетура се мрак,
данас се, леп ће дан, Д'га Њива оре,
с Рудина само чека се сунчев зрак.

Кошка у јарам два парна бика Столе,
мајка, стрепљива сва, лебац ставља у струљу торбу,
оре се, неће нам се њиве лединити и лежати голе,
уз лебац грутка сира, данас против глади водимо борбу.

У торбу још стакленце препеченице, главица црног лука,
из шљивара титра царића цвркут, добар знак,
домаћинска кућа, не сме бити неорана брука,
пуно ће требати снаге и зноја, посао тежак, а лак.

Гнездиће се летос у житу јаребица птица,
а Длуга Њива чак шест заметаља роди ражи,
посна јој земља, ал' бразда озари нам лица,
благословена да је мученичка скромност што много не
тражи.

Отац данас њиву оре и сеје зрно родно,
лице му празнично, мати свечано драга,
заливено знојем, стрепњом и надом да буде плодно
и молитвом да до жетве пада само киша блага.

Марија Вујовић, Бечеј

Шифра: *Мања*

КОВИТЛАЦ

На динарском камену станцу рођена,
снажна, поносна и пркосна, стамена.
На панонској заталасаној равници одрасла,
душа топла, мека, кадифа танана.
Потка камена, тврда планинска,
нити свилене, нежне, равничарске.
Орнаменти слагани годинама.
Округли, угласти,
прави и закривљени,
светли, тамни,
земаљски, ил! звездани, небески.
Све то кроз себе проткала,
па борбу са собом водим поваздан.

Тамбура бећаруша,
дипле, гајде,
ојкача и бећарац,
срце ми отворе, душу испуне.
И тако све округ,
а круг краја нема,
док не останем тек лагани лист
на ветру зањихан,
ил' расут багремов цвет.

Вода сам расута,
изгубљено широка,
каткад гипка и мека,
глатка, блистава,
понекад дивља,
дубока немирна река.

Ковитлац без даха и краја,
у себе га уткала,
па бој са собом водим
без краја.

Мира Пајчић Нинковић, Добој, РС

Шифра: *Плаве даљине*

ПАПИРНО СРЦЕ

Када зора руди у прикрајку душе
и тихо њежност рукама ми дира
не да ми мира сненост у оку
па срце вајам, срце од папира.

Нисам пјесник који риме слаже
душа ми пише што у оку чита
куцнем у чашу за мало среће
срце од папира небу полијеће.

А сунце грану косу ми позлати
душа ми титра од меког додира
руку ми љуби и тихо шапуће
колико те волим срце од папира.

Играју њедра у чуду се чудим
шта ми то ноћима не да мира
то вјетар у коси рукама својим
срећу свира, срце ми дира.

Смјењујем тако дане и ноћи
ријечи врве са дна мог немира
осмијех ми душа са лица мами
због љубави ноту среће свира.
Кад мјесец заплеше играју њедра
рукама хватам сјајну дугу среће
ниједан човјек није тако чедан
да тугу гаји, а срећу неће.

Гледам у небо тамо су ми крила
јесам ли пјесник ил' се душа игра
ноћима сањам тај додир меки
што срце дира, срце од папира.

На крају схватих сумњати се може
ал' љубав живи на крају крила
па срце чедно пење се и пада
о срце лудо, јеси л' од папира.

Милојка Јеловац, Пљевља

Шифра: *Божур*

МОЈ БОЖУРЕ

Мој Божуре да ли цвјеташ сада,
по Косову Србској колијевци,
јел те скоро заливао ико,
ил' си тужан па не смијеш рећи...

Јесу л' наше Цркве порушене,
има л' у њих наших литургија,
или немо у зидине стрепе,
од насрта проклетог туђина...

Нек нас зовну с Грачанице звона,
да ваш лелек читав свијет чује,
нек поручи вас цијелом роду,
да вас душман у окове кује...

О Лазаре подигни се сада,
па да видиш твоје Равно Поље,
купи војску да са тобом иде,
да би Србском роду било боље...

Ено тужно Пећаршија стоји,
нит Ситница а ни Лаб ријека,
више нису бистри као прије,
туго наша стотинама љета...

Све су Србске куће попаљене,
а земљиште тиранин отео,
гдје си сада Милош Обилићу,
душманине не би ли омео...

Гробља Србска сва су порушена,
плачу кости невиних јунака,
гавранови хране се са њима,
на гробље им нема потомака..

Ој Косово моја жива рано,
крв јуначка замути ти воде,
али народ још живи у нади,
на Косово да се врати Поље...

Миланка Кузмић, Велика Буковица, Добој, РС

Шифра: *Огледало снова*

ЋИРИЛИЦА

Теби странче чији поглед иијемо ме пита
зашто сам тужна у великом граду.
гдје ми душа усамљена у предвечерје скита,
геби ћу само шапатам рећи,
овдје сам ја,
моја душа је тамо гдје су моји коријени,
гдје су моји преци.

Тамо далеко гдје звијезда на небу сија најјаче,
тамо гдје су најдивније ноћи,
гдје се у исто вријеме и смије и плаче,
тамо моје срце жели поћи.

Тамо гдје се српски збори и пише,
гдје планином одјекује пјесма чобанице,
у мају трешња најљепше мирише,
јутра буди клепет точка старе воденице.

Знам разумјети, можда нећеш илузије заблудјелог сањара,
али те молим не чуди се и не суди,
прво угаси жеђ бистром водом са бунара
и пусти свој корак да мојим стазама ходи.

Подигни поглед и послушај, молитвом те зову
манастирска звона Жиче, Милешева, Грачанице,
отвори душу и осјети мирис вруће погаче са огњишта,
рашири руке и поздрави уморног косца насмијана лица.

Можда, када мојим стазама прођеш,
можда ћеш моју сјету и моје чежње
разумјети и боље и више,
када у мој завичај доћеш,
схватићеш зашто се овдје српски збори
и ћирилица пише.

Када те опије слика дуње у цвијету,
сâм ћеш срушити предрасуде своје,
знат' ћеш зашто је ова земља најљепша на свијету,
знат' ћеш зашто твоје поштујем,
волим и у срцу чувам оно што је моје.

Мајо Даниловић, Београд

Шифра: *Одзвон*

ОДЗВАЊАМ УМИРУЋЕ КОРАКЕ

Табанам улицама непомичног града, у који води исти пут
којим ћу из њега отићи и који се при уласку расцветава у
 безброј реуматоидних прстију
са скученим трговима,
чије су улице ожилъци на похабаној кожи усечени у живо месо
 насеобине,
који својим улицама звонко корача са начуљеним ушима,
 улице са катарактом,
зачаран круг, град који те тера на силу да га с даљине усањаш
 и да кад из њег одеш,
свеједно као да ниси,
елем, такав град да ми се отвори у подне у дане комуналног
 свеца,
разгрне камени капут и покаже спарушено тело у намери да
 импресионира (нашао кога ће)
и клањајући се његовом понижавајућем напору да ме попут
 остареле проститутке заведе
на прохујали шарм,
тера ме да газим њим плашећи се да ме не препозна
 (ослободити га геста амилости и разумећа),
е, баш том граду се вратих корачајући уздигнуте главе,
пазећи да не угазим у раније стопе по углачаној калдрми улица
 што се израчваше под
мојим табанима од којих насумице изабрах једну (а зар нису
 све једнако слепе),
као дубоку бору његове вечитости,
и свака ми стопа бивала нитна на цибзару који се затварао за
 мојим стопама -
црвени саг за мном, ода у почаст корацима што биваше
 ситнији, спорији,
док се на апендиксу улице сасвим не примире хотећи рећи:
 изгазио сам своје путеве,
мимоходим улице којима су јахале војске без испаљеног
 куршума, које не видеше блесак
исукане сабље, улице чији су називи ожилъци на времену
 у славу богиња и геометријских инкубација,
чији су ослови претенциозно библијски - јеванђеоски усјечи -
улица Окомита, улица Проста, Хадска цада, што сунце је
 никад не угледа, улица Непарна,
Коса улица, улица Уска (а најпшра), улице без капија
 и славолука (мало се овде имало прослављати),
елем, тим страдама, одзвањам умируће кораке.

Мирослав М. Јаничић Брка, Београд

Шифра: *Скадарлијски шешир*

МЕТЛЕ ВРЕМЕНА

Сви у души рањени некуда идемо,
Куда хладни ветар врела тела мота,
Ја метлама времена чистио сам немо,
Сву прашину снова и блато живота...

И свака' снове своје тежи да досања,
Из хладноће несвестан оскудице жара,
У тој тесној азбуци својих осећања,
Тражио сам слова, кô божанства стара...

И у мраку кад ни ноћ више не пада,
На небу без звезда тражиш плаву сферу,
Моја срећа стално, на перону нада,
Тражила је карту у било ком смеру...

Колико сам грешан? Боже ми опрости,
Само хтедох мало овоземног мира,
Све моје наиве, глупости и мудрости,
Остаће као пијана својина Свемира...

Мирјана Трнавац, Гојна Гора

Шифра: *Вила Јасеничарка*

У ЗАВИЧАЈУ МОМ

*У завичају мом
згурени кровови ћуте
и миле воде
и дим по земљи се краде.*

(Момчило Настасијевић - *Из осаме*)

Бујале надошле воде
плавиле опустела поља
и коров ижцикљао потом
У завичају мом

Ни косилаца ни жетелаца,
воденица у паучини вене
празни торови броје задње минуте
Згурени кровови ћуте

Кроз прашњаве сокаке по који пас п
одвио реп и оборио главу
и последњи човек на брдо оде,
И миле воде

Само, у моме несну
оживи вољено село,
оживе њиве, куће и веранде
И дим по земљи се краде.

Миливоје Трнавац, Гојна Гора

Шифра: *Бдења*

СУДЊИ СМАГНЕ ВЕК

Отпев Момчилу Насшасијевићу

Минуо је и худи двадесети век,
Одњихала љуљка четири пролећа,
Мрки мрак и мукли мук надлазе тек,
Чују се већ лелек и Фрула болећа:
Изгорела огњишта и умрле ватре,
Леже у невиделу зашла столећа,
Одбегле тајне - жал за нестале снатре.

Небеса отворила од пакла двери
А накот заумни по земљи се мрести,
Сахнуле су воде и урличу звери,
Тихују ожиљци пепела у свести.
Авети безумља мотре из свемира,
Стражари злехуди држе нас на мети,
Измислиће кривце и жртве немира,
Јад содомски разливају по планети.
Ево на Јутарње - Речи у камену,
Вечерње - Бдења, миљен неизречју лек
И Одјечи - Глухоте, нечуј пламену,
Ћув Магновења, то и судњи смагне век!

Мирослава Мира Цветковић, Смедерево

Шифра: 79

ГДЕ ЈЕ МОЈ ДОМ

Са лаком сузом на лицу времена,
сетом за петама,
путујем низ реку
и машем свему што пролази.

Израњају места из замагљене пене,
свуд где су ми остале ватре непогашене,
у којима сам дом градила
и срце ми горело.

Кад заискре те ватре-виделице
увек се појави неко лице,
израња из тамне сене,
или је ту, уз мене.

Мој дом сигурно није на нету!
Он је сан у покрету,
прошлост која не пролази
чувана у паперју нежности.

Неме сенке ме милују,
У оживеле се слике претварају,
у неумрле топле гласове
моје добре духове.

Али са сенкама се не збори.
Дом је место где се разговор твори,
јате старе и нове приче
и слушају песме-исцелитељке.

И „ кад у души застудени "
песме се огласе у мени;
о белој Стојанки, Лени,
ил' убавој моми Божани...

Мира Ракановић, Павлиш, Вршац

Шифра: *Маша*

ТЕБИ

Теби,
којем одавно
нисам гост у сну
већ само
топло узглавље
које ноћу заборављаш
и не милујеш више
не шаљеш погледе
који стварају осећања
осећања осмех
осмех срећу
гурнута као
псето луталица
које скакава
испод туђег прага
и којој радост
више није пратиља
кажем да ја
могу да волим
за обоје
и остајем
јер си мој
цветњак наде

Миљана Игњатовић Кнежевић, Ниш

Шифра: *MIK SSL2017*

ВЕЧИТА ВЕЗА

Ја нисам земља.
Могу да будем као птица
луталица или ругалица
која рањена на тло пада
питајући се ко је рањава и уништава
као ћирилицу којом се песме пишу.
Могу да се растопим попут небеских облака у снег
или у кишу,
да напуним језеро или сперем брег,
да се на земљу спустим као зрак звезде или месеца
што мрак по пољима широким пресеца.
Чак и прах када постанем,
летећу ношена ветром јер немам где да останем,
узимају ми тло где ћу корење пустити.
Само сам за Бога везана, само ће дух мој ту попустити,
јер само Он клицу живота дарује,
душу, што као магла ту клицу обавије
звучком појања црквеног које се око ње савије
из Грачанице, Високих Дечана, Патријаршије...
Натписе за градове српске кидају,
црквене књиге ћирилицом писане пале, крстове ломе...
И њих ми одузимају!
Осим небеске ширине где народ небески постајемо,
ка којој мисли ми броде
нема тла, сем оног српског, које би ме за себе везивало
или ме прашином посипало.
Само ме небо зрацима душе везује
за колевку српску, за ћирилицу
којом још древна песма о роду српском одјекује.

Мирослав Павловић, Крњево

Шифра: *Трагач*

ЛОВ У НЕДОЋИЈИ

Дијана, са луком и стрелом,
гонила је крдо Јелена
по кршевима земље Недођије
тражећи Извор непресушни.
Рика Јелена долином орила се;
одзвањали су нетрази и брегови далеки,
док хоризонтом, пред њима,
чупаве магле лајале су
(као пси луталице вођене инстинктом предака).
Журио сам да их сустигнем,
да дозовем Дијану, али, узалуд.
Дијана и Јелени, измицаху ми
заједно са сенком сивог облака
којег сам у стопу пратио.

Кроз понор оглувелог ветра,
грлати Гавран - немили усуд,
махаше празним крилима
као одбегли сужањ зјапећег неба
и личаше на звезду водиљу
која би да путоказ ми буде.
И учини ми се,
да Дијана и Звери које гони
Извор мирисаху, јер,
Звери се у звери пртеворише
и дадоше у трк сулуди,
а Дијана, окренувши се,
махну ми руком
и чупајући ми задњу снагу гонича из очију,
осмехну се и крете за својим крдом.
А ја, губитник у овој трци,
само сам остатке погледа
за њима даљини бацао.

Олга Лодика Манчић, Параћин

Шифра: *Ружа*

УЛИЧАРКА

Тупо пада ноћ над градом.
Кораџи тешки, мисао лута.
На њеним рукама расцветала ружа,
Коме ли ноћас кити венце?
Има ли кога - има ли мужа?
Сто година се виде
На њеном младом лицу,
торбичак пун снова, сабира
мрвице заспалог града.
Тако је затекох, Вуче се споро,
Кроз мрачну улицу,
Где страх влада.

Можда ће зором
Отићи на реку,
Умити лице и косу очешљати црну
И као увек, пред црквом
У празничне дане пружиће руку
Да лечи тугу, да лечи муку!

Гледам је , а Месец на небу
Светли над њеном главом,
Као ореол жути да има
Питам се је ли то светица нека
Ил изгубљенадушањена...

Занешена мислима,
Тек уз мене стаде она
„Добро вече, имате ли цигарету, цоинт, или шта друго
већ...“
Понудих јој неку крцу
Она мени осмех и црвену кло крв ружу...

Пламенка Вулић Ђого, Београд

Шифра: *Луча*

СРБИЈО, МАЈКО !

Преклоних пред Тобом колена, мајко!
Земни поклон учиних, вечна бајко!
Нечујним недозивом звани зове,
Спасе света у свету ере нове!

Чујеш ли ме, Ти, што веком посрамљена
Трајеш у дубоком болу исцрпљена?
Које Ти каријатиде свод носе?
Шта, од кога, зашто просе?

У време, залутало, изгубљена трага,
Где куће осташе без огњишта и прага,
Где и Сунце без ореола тужно свиће,
Траје и траје измучено Твоје биће.

Алл знам, сигурно, Ти вечнатајно,
Да анђеол чувар с Тобом је трајно
Научио и мене, вечна бајко,
Да Те бескрајно волим, Србијо мајко!

Рада Јањушевић, Добој, РС

Шифра: *Звона*

ДАР МОЛИТВЕ

Кад молитву срце с усана поведе,
и разлије ријечи, к'о мелем по души,
тад божанска звона мелодију роде,
и хиљаду гласова у нама пјевуши.

То молитва своје дарове нам даје
и благослов с неба спусти у том часу.
У смирају душа тугу не познаје,
све радости поје у Божијем гласу.

И полако клизи терет нам са плећа,
исправљамо леђа што су повијена.
Одлепрша поглед, горе гдје је срећа,
Јеванђеље точи душа очишћена.

Затрепери лака, а мисао крене,
пут небеса лети гдје анђели сјаје.
Свевишњи однесе све претешке сјене,
обузме нам тијело лакоћа што траје.

Радмила Шандор, Сремска Митровица

Шифра: *Варљиво лето '68.*

ТРАГОМ ПЕШЧАНИХ ДИНА

Саткани од прегрејаног пепела и прашине
додирујемо се атомима,
грлимо стрепњом,
свесни пролазности.
И никуд не бежимо.

Загрљени чекамо
вулкан живота да се умири.
Чекамо дах да нам стане,
да истече из нас ужарена лава крви
па да раздвоји делове наших тела.

А једном кад нас не буде,
разлетет'ће се честице наших душа
на све стране света.
Створит'ће се пустиње.
Ветрови ће нас раздвајати
и спајати у дине.

А ми, створени од праха,
настали од блата и даха,
осуђени на љубав,
заувек ћемо се препознавати
у безбројним зрнима песка.

Радивоје Ристић, с. Буљане, Поповац

Шифра: *Поткаљајац*

**ПЛАЧ СТАРЦА ФИЛИМОНА НАД ПОРУШЕНИМ
ПРИЗРЕНОМ**

Јој, мени старцу Поткаљајцу*
јој, мени црном несрећнику,
јој, царски граде, не могу да гледам
твоје рушевине, твоју тужну слику!

Јој, где су ти, царски граде,
светиње и царске зграде?
Зашто си посрнуо, зашто си пао?
Морао си, јој, горео си, јој,
али си, опет, царски остао

Јој, Богородице Љевишка,
јој, Свети Арханђели, цара Душана,
ко сме да вас заборави,
ко сме, заувек, да вас остави?

Јој, изроди, ко вас роди,
ко вас задоји отровним млеком,
ко вас отхрани отровном
храном неком?
Јој, ко сте ви? Одакле дођосте?
Из блата, из мочвара изникосте,
у царски град стигосте
и побеснесте.

Јој, ви и не знате шта је то
цар и царевина и Свети Архангели,
и Света Богородица Љевишка,
зато све срушисте и запалисте.

Јој, мени старцу Поткаљајцу,
јој, мени црном несрећнику!
Јој, царски граде, не могу да гледам
твоје рушевине, твоју тужну слику!

*) *Становник Поткаљаје, дела Призрена*

Раде М. Обрадовић, Велики Поповац

Шифра: *Цветник*

ИСТОЧНИК СРБИЈЕ

(Патријарх Павле)

ИСТОЧНИК ЗАВЕТНОГ НЕБА

У ниску ореола

УМИЛНОГ СПЕВА

И на пергаменту име твог соја

ЋИРИЛУ ЈЕ...

Источник те зрацима јутра,

Капама Косова и Јадовна

Узиђује међ двери

ВЕЧНЕ ЗЕМАЉСКЕ МЕДОВИНЕ!

У Кочијама сплавариш...

У звону Дечана тихује ти МОЛИТВА.

За род твог отачества!

ТЕБИ венац плете

Звездано небо,

ЈЕР, СВОЈОМ ДУШОМ ОЗАРУЈЕШ..

БРАНИШ МЕЂЕ

Прадедова својих!

ЗАЛОГ ТВОЈ ПРЕД ГОСПОДОМ

ЈЕ ДОБРОТА, ИЗАТКАНА ПЕРОМ

И МАСТИЛОМ ВЕКОВА.

Радослав Премовић, Краљево

Шифра: *Век кајања*

ПРЕКО ЈОНСКОГ МОРА

Разгрћем тешке валове, после сто јесени, јонска, плава дубино,
И стид видам у твојој пени због оних у бисерне шкољке
занесени И у зрна песка сакрвениЈ

Истину, крв, круну, крст и светлости Атоске
Прелисмо у темеље неке нове куле вавилонске
Да се раздани, међ својима.

А онда, кад мало времена мину, неко забрани оцу
Да унуку прича о сину
Који у јонској дубини оста да чува отаџбину,
Уз забрањени Марш на Дрину,
Иако на крају зиме стидљиво у пламен свеће цветају.

А без звона их одвуче дубина.
Над Њима процветалим, сваке ноћи убоге
Опело држе шкољке и рибе тужаљком немом, као нарикаче,
Док расте истина о небо задевена.

Кад пун Месец на пут крене преко мирне воде,
Да се скраси од лутања,
Све што ларма у мрачној дубини прогласи минут ћутања
Са временског пута тог.

Не издаде их само Бог, који и нас врати из промашеног сна.

Ево, на путу кајања, потомак ваш, из промашеног трајања,
Морску пртину прти,
Слути вам последњу жељу и праг далеки на вашем путу смрти.

Сада, у Јонском мору плаву имам свој Ибар, Тимок, Дунав,
Зелену Дрину, и Мутну Мораву
И небо изнад Шумадије-ваше огледало,
Које вас од мрака крије, за отаџбину!

Преци наши, што закитисте јонску плаву дубину,
Бог вас поново врати у домовину.

Крф, 28.октобра 2016.

Радојка Радонић, Бачки Грачац

Шифра: *Шкорџија*

ДАЛЕКИ ПУТ

Журним кораџима отимам
путевима даљину,
да ме лажне наде не сустигну,
да ме нечија сенка не прстигне,
преостало ружичасто да ми
не затамни и кунем се
у своју самоћу,
да се окренути нећу.

Из препуних ладица,
наивно искрене душе,
у ходу просипам, давно
застареле неистине,
лепо упакована, лажна
обећања и бесконачна,
недочекана чекања.

Укрцавам остатке себе
на палубу реновираног брода,
с празним пртљагом и
душом умивеном плаветнилом пучине.

Галебови ми крилима
лежаљку прстиру,
а ја, последње мрвице
успомена, из ладица душе,
морским дубинама,
заувек поклањам.

Мој пут, још крај свој
на хоризонту не назире,
а рекоше да тамо далеко,
где море цврчи док му се
Сунце предаје,
краљ дубина
своју сирену очекује.

Радојица Радовић, Цетиње, ЦГ

Шифра: *Ловћен*

ОСТРОШКА ТИХОВАНКА

Ево ме - сђуталог под сводом Острошког манастира
Тек што сам се поклатио Свецу и прикупио нешто мира,
Стојим на нашем мјесту, као и онога августовског дана,
И наше тренутке прелиставам, минула моја Жељана.

Опет срећна и раздрагана заузимаш мјесто поред мене
И, као и онда, прислањам те поред полишајене стијене,
И по твојим љубичастим уснама сипам пољубаца пуно,
Оних лаких и сасвим нечујних, али сочних потпуно.

Од колоне вјерника једнако стижу пригушени звукови,
И једнако су при литицама разиграни дивљи голубови,
И два плава цвијета нада мном једнако висини пркосе,
И једнако се стапа мирис тамјана с мирисом твоје косе.

Заклињем ти се, и сад патетично, на љубав трајну и чисту
И лебдим након што и ти мени поновиш заклетву исту.
И кротко те слиједим док гласно шапућеш испред икона
И крстиш се у ритму огласја громких црквених звона.

И читам са усана ти опет: „Отићи ћемо тек кад остаримо
И све наше животне важности обеснажимо и занемаримо.
Желим да се малчице прије мога обезживоти твоје тијело,
Да стигнеш руке да ми скрстиш и ставиш крст на чело.

И потом да се срушиш ничице - лицем баш на моје лице,
И да заједно отпловимо из наше задње пролазне улице,
Ако не у истој лађи, а онда барем у једној поред друге,
Тамо гдје нас неће морити дани од магле, студени и туге."

Ево ме, Жељана, и овог узарелог илинданског мјесеца
Молим се за тебе минулу и мене жива, сам испред Свеца.
Почивај у миру, Бог сами зна што су ти жеље пусте остале
И што ни моје ништа не значе, распарене и посустале.

Слободан Стојиљковић, Прокупље
Шифра *Чокоја*

БОЖИЋНО ДРВО

Жртвовано Божићно дрво
Одлази кроз оџак
Буктињом пламена у небо
У пуцкетању варница
Чује се Божићна музика
Док седимо у кругу око софре
На простртој слами
Читамо Оче Наш
И ломимо ишарани колач
Свих питомих животиња
И гледамо овогодишњег срећника
У чијем се комаду хлеба
Налази сребрни новац
А онда крцкамо орахе
Пијемо вино за Дај Боже
И весело нам у пламену
Спаљеног Бадњака
Играју зенице
Док се разбуктавају
Варнице мртвих душа
Свих наших предака

Слободан Зоран Обрадовић, Бијело Поље

Шифра: *Григорије*

У ОЧИМА ТВОЈИМ

У очима твојим Полимље се одмара,
снено се буди и сунчано смије.
Пред очима твојим - небо проговара,
застане ми ријеч, у грлу се крије...

У очима твојим пронашб сам себе –
оног дивљег, гордог - што умро је давно.
У очима мојим једна суза гребе.
Прогутах је горку, ја не плачем јавно.

У очима твојим небо се огледа...
Јер шире су оне, дубље од свемира.
Псећи вријеме кида душу и уједа.
Крајпуташе прави од мојих немира.

Доцкан, одвећ доцкан, нашла си ме, мила,
кад ватра без снаге у грудима тиња...
То си само свога драгога уснила –
од пожара многих остала пустиња...

Слободанка Луковић, Крагујевац

Шифра: *Небески олтар*

ПОХВАЛА РЕЧИ

*... Не живи човјек о самом хљебу,
но о свакој ријечи која излази
из уста Божијих.*

(Јеванђеље по Матеју, гл. 4/4)

Живот нагриза онај - по имену Мрачни
Човек се опире - жели да је звездозначан
Зато певам да означим Звезду понад мрака
Да ли умем: питам Небесницу која зна
Велика мајка небеског реда примири песника:
Певај - само певај - то је отпор мракоумљу
Прстенуј реч-светлосницу - стави је у Језик

Живот празни онај - по имену Мрачни
Човек се опире - жели да је зрнородан
Зато певам да означим безрод посред таме
Да ли умем: питам Зорницу која сјај шири
Велика мајка Земљиног реда трепти и вели:
Певај - само певај - то је отпор злороднику
Прстенуј родну реч - стави је у Језик

Живот ломи онај - по имену Мрачни
Човек се опире - жели да је храстогран
Зато певам да означим злојек у гласонизу
Да ли умем: питам Небесника који зна
Велики Отац свег постојања бди и вели:
Певај - само певај - то је отпор громогласју
Сучелице њему - пусти милогласје на брундање
Пусти Љубав - она зна пут кроз страхојед

Стави Лепоту на груди света - души за спас
Нађи нову реч и спреми је за небески олтар
Сздај нову песму и стави је на олтар Језика
Ко је нађе - нек је узме
Ко је узме - нек је шири
Ко је шири - нек је сади
Ко је сади - нек се нада

Снежана Марко-Мусинов, Земун

Шифра: *Лутиница*

КАПЉИЦЕ

Мирне ноте и пријатан глас
сабирали су унутарњи набој свакодневице
и власник догађаја у зависности од расположења
мењао је своје лице од јутарњег изласка сунца
до изненадне вечерње измаглице.

Научио је да се са судбином мири,
да не може да надокнади све што односе немири,
свако ново знање разгрће животне гране
и поглед унапред шири; шта су пред тим
наши појединачни, уситњени свемири?

Само смо капи које се у тренутку исуше,
само ходајућа тела са додатком душе,
лагодни лахор освежења, сад нас има,
у другом тренутку нема; чаша је празна,
па испуњена, чиста, прљава, поломљена.

24.08.2017.

Споменка Денда Хамовић, Београд

Шифра: *ВераНада9*

ЧУЛНИ ПИР

Украшћу крила соколице
Звезде ока пратити
И на груди ти
Слетети

Упићу и мудрост сове
Да ти мисли горке
И сањалице
Мирим

Посејаћу семе невена
Да ти замиришем
Сузни осмех
И руке

Пронаћи ћу тебе у теби
И нечујем маčјим
Миловати
Жеље

Нећеш додире осетити
Само перушке чар
И страствено
Срце

Волећеш вировити мој
Чезљиве душе пој
И чулни пир
Жене.

20. август 2017.

ПОД БАРЈАКОМ ЋИРИЛИЦЕ

Биједо, бијело, до неба је б'јело,
Бијели анђели, разастрах крила,
слуге што чинише милосрђа дјело
ослушнуше ритам нашег, срског била,

Крхку свјетлост што згаснуто се опире,
изњедрену из петролејских лампи
и фењера што свјетлећи тромо жмире,
поб'једи свјетлост на ћириличној мапи.

У завјештање иам дариваше преци
сјајну мапу, па сад пјесник стихопоји.
К'о вјерник у снажној вјери кад су сведи,
што понизно, клечећи, молитву поји.

Рјечитост и стиховање ткаше слова,
шарен ћилим симболима ћирилице.
Док јармише волове, ковач плуг кова,
па крв и и зној обли свако српско лице.

Свету земљу, хранитељку, да одбрани,
па у бразду да посије сјеме наде.
Свако српско дијете да се њоме храни
што свједоке патње, крастаче, имаде.

О храбрости и знамењу гуслар поји.
Бијела, бијела, сва у сјају вјенчаница,
док млада под барјаком ћирилице стоји,
кол'јевке нам живородне, срећна лица.

ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВИ

У коњску баљегу умотане,
у струне кржаве уплетене,
недосањане снове љуљушкају
руке квргаве.
Да их не украду
небеса плаветнилом не'бојена.
Да их не однесу птице злослутнице
на крилима сивог времена.
Да их не загубе по беспућима,
на промрзлим лединама и брдима.
Њишу на модрим дојкама, гладним млијека.
Над, мокраћом натопљеним,
достојанством човјека.
На исцијеђеним бутинама,
укаљаним ручесинама злотвора.
Душу, што опрашта се са собом самом,
у тами пакла - Добојског логора.
Ломе погачу, умјесто костију,
што пуцају без милости.
Тамјаном растјерују духове нечовјечности.
Разапете над устима земље,
жедне српске крви.
Руке мајке,
што и седмо чедо изгуби,
па у лудилу, косама почупаним,
испете вијенац крнави.
Да се, никад, не заборави!

(Пјесма је посвећена страдању Срба у Добојском логору који је био установљен од стране Аустроугарске, у периоду од децембра 1915. г. до јула 1917. г. Логор је био основан на мјесту данашње жељезничке станице у Добоју, у просторијама коњушнице аустроугарске војске...)

Главни мотив пјесме јесте мајка, која је у логору, због смрти седморо дјете, изгубила разум, па и сама у болу умрла...)

Слободан Ђекић, Вршац

Шфра: *Марко*

РАЗМИШЉАМ

Одисеј је дуго смишљао причу
за гневну Пенелопу.
Моћни Цезар је прихватио
Цезариона афричког.

Би кажњен.

Коме је Хенри полагао рачуне?
Милутин упропасти дете.
Великог Марка је Латин натерао
да врати Гргуру жену.

Би кажњен.

Некажњен прође мали, црвени Отмар,
што је Српкињама у бањалучком затвору
правио муслимане,
па их је после пригрлио Врбас.

Некажњен прође мали, црвени Отмар.

Хранимир Молојковић, Сокобања

Шифра: X-53

КАВЕЗ

У моје срце, увек свима отворено,
улетела је једног дана прелепа птица
бежећи од света, сва уплахирана,
тражећи склониште од грабљивица.

Ту је било топло и увек румено црвено
(птичија од постанка омиљена боја),
живело је ту безбедно птиче снено,
навикох на њу. Звао је : Душо моја!

Али ето, данас, док у башти цветају пркоси,
Моје срце више није спас, већ кавез за птице.
Иди, птицо! Лети тамо где те судбина носи!
Знам ја то. Такве су одувек биле птице селице.

Моје душа кавез никад није била!
Зар ти коморе мог срца личе на жице?
Не, никад ти не би поткресао крила!
Иди птицо! Већ је време! Бежи кукавице!

САДРЖАЈ

Уводни текст, Одлука жирија	3
Миле Медих: <i>Завјештања Стефана Немање,</i> <i>Завјештање језика</i>	6

Награде, признања

Прва награда:

Даринка Крунић Бјелица: <i>Аманет</i>	11
---	----

Друга награда:

Милан Цимбаљевић: <i>Молитва</i>	12
--	----

Трећа награда:

Биљана Мешић Јанковић: <i>Ветрова успаванка</i>	13
---	----

Похвала Слово ћирилице

Мирјана Ристић Стевовић: <i>Животе</i>	14
Славко Вуковић: <i>Сањари у путничком стану</i>	15
Славко Марковић: <i>Покушај као река</i>	16
Драган Т. Јовић: <i>Печалбар</i>	17
Милка Стефановић Мими: <i>Вечити камен вере</i>	18
Бранислав М. Вуковић: <i>Антисонет о поезији</i>	19

Признање за поетско остварење

Милијана Мика Голубовић: <i>Мајко, пресвета</i> <i>богородице</i>	20
Миодраг Милуновић: <i>Писмо браћи</i>	21
Александар М. Арсенијевић: <i>Сунчаност,</i> <i>смртност</i>	23
Тодор Бјелкић: <i>Знаш ли ти, драгосна моја</i>	24
Смиљка Јовановић: <i>Магдаленама</i>	25

Одабрани за зборник

Биљана Грошин: <i>Ђурино небо</i>	27
Борисав Бора Благојевић: <i>Буди песник</i>	28
Балша Рајчевић: <i>Мислио сам и веровао</i>	29

Братислав Бато Јевтовић: <i>Песма о ћирилином писму</i>	30
Будимир Ракић: <i>Устани, краљу</i>	31
Владан Ристић: <i>Хиљаду и триста каплара</i>	32
Влада Илић Тушаковић: <i>Бела птица</i>	33
Градимиr Обрадовић: <i>Доме мој стари</i>	34
Драгица Обрадовић: <i>Растанак</i>	35
Драгиша Ераковић: <i>Избеглице</i>	36
Драгана Госте: <i>Рађање у голготи</i>	37
Драгица Драга Грбић: <i>Голубови срца</i>	38
Ђурица Ђура Крстин: <i>Испред манастира</i> <i>Троноше</i>	39
Емилија Живојиновић: <i>Звон благих вести</i>	40
Животије Поповић Поп: <i>Пашчад</i>	41
Иван Гаћина: <i>Обећана земља</i>	42
Јован Н. Бундало: <i>Кад труба позове</i>	43
Јасна Милановић: <i>Молитва за ћирилична слова</i>	44
Љиљана Милосављевић: <i>Моје лене руке</i>	45
Љиљана Фијат: <i>Наслоните се на храст, липу,</i> <i>степску трешњу</i>	46
Љубовић О. Вујовић: <i>Тражим речи</i>	47
Љубомир Грујић Груја: <i>Баба Конина воденица</i>	48
Љиљана Поповић: <i>СТОЈИ ЈОЈ да буде ПЕСМА</i>	49
Милко Стојковић: <i>Бразда</i>	50
Марија Вујовић: <i>Ковитлац</i>	51
Мира Пејчић: <i>Папирно срце</i>	52
Милојка Јеловац: <i>Мој божуре</i>	53
Миланка Кузмић: <i>Ћирилица</i>	54
Мајо Даниловић: <i>Одзвањам умируће коракe</i>	55
Мирослав М. Јовичић Брка: <i>Метла времена</i>	56
Мирјана Трнавац: <i>У завичају мом</i>	57
Миливоје Трнавац: <i>Судњи смагне век</i>	58
Мирослава Мира Цветковић: <i>Где је мој дом</i>	59
Мира Ракановић: <i>Теби</i>	60
Миљана Игратовић Кнежевић: <i>Вечита веза</i>	61
Мирослав павловић: <i>Лов у недођији</i>	62
Олга Лодика Манчић: <i>Уличарка</i>	63
Пламенка Вулић Ћого: <i>Србијo, мајко!</i>	64
Рада Јањушевић: <i>Дар молитве</i>	65
Рамила Шандор: <i>Трагом пешичаних дина</i>	66
Радивоје Ристић: <i>Плач старца Филимона над</i> <i>Порушеним Призреном</i>	67
Раде М. Обрадовић: <i>Источник Србије</i>	68

Радослав Премовић: <i>Преко Јонског мора</i>	69
Радојка Радонић: <i>Далеки пут</i>	70
Радојица Радовић: <i>Острошка тихованка</i>	71
Слободан Стојиљковић: <i>Божјићно дрво</i>	72
Слободан Зоран Обрадовић: <i>У твојим очима</i>	73
Слободанка Луковић: <i>Похвала речи</i>	74
Снежана Марко-Мусинов: <i>Капљице</i>	75
Споменка Денда Хамовић: <i>Чулни пир</i>	76
Славојка Бубић: <i>Под барјаком ћирилице</i>	77
Слава Станојевић: <i>Да се не заборави</i>	78
Слободан Ђекић: <i>Размишљајам</i>	79
Хранимир Милојковић: <i>Кавез</i>	80

Девети фестивал поезије
ЋИРИЛИЦА - СЛОВО СРПСКОГ ЛИЦА 2017
Мало Црниће

ЗБОРНИК ПОЕЗИЈЕ

Издавач:
Библиотека *Србољуб Митић*
Мало Црниће

За издавача:
Данијела Божичковић Радуловић, директор

Уредник:
Јован Д. Петровић

Технички уредник и дизајн корица:
Иван Ј. Петровић

Штампа:
Својадиновић
Петровац на Млави

Тираж:
150

ISBN: 978-86-87003-71-2

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1(082.2)

ФЕСТИВАЛ поезије Ђирилица слово српског лица (9 ;
2017 ; Мало Црниће)

Зборник најбољих радова достављених на девети конкурс поезије / Фестивал поезије Ђирилица - слово српског лица, 2017, [Мало Црниће] ; [уредник Јован Д. Петровић]. - Мало Црниће : Библиотека "Србољуб Митић", 2017 (Петровац на Млави : Стојадиновић). - 86 стр. ; 24 cm

Тираж 150. - Стр. 3: Ђирилица - слово српског лица : Мало Црниће, 2017. - Стр. 3-5: Одлука жирија деветог конкурса поезије "Ђирилица - слово српског лица" : Мало Црниће, 2017. - Стр. 6-8: Завјештања Стефана Немање завјештање језика / Миле Медић.

ISBN 978-86-87003-71-2
COBISS.SR-ID 250080268